UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opus pulcherrimu[m] de tribus vsitatis christianoru[m] actibus: oratione videlicet: ieiunio [et] elemosyna

Gutherus <Parisiensis>

Basilee, 1507

VD16 G 4140

Prologus

urn:nbn:de:hbz:466:1-30791

Visual Library

modus: interpoſitis q̄buſdam ſatis neceſſarijs: de diuerſitate dierū/noctiū/ ⁊ horarum.

Capitula libri noni.

¶ In nono agitur de forma orationis: et enumerantur quattuor forme: videlicet/ dn̄ica/ domeſtica/ monaſtica/ eccleſiaſtica: et hac occaſiōe agitur ibidē de oratione dn̄ica/ cuius quattuor prime petitiones ibidē tractantur eodē ordine q̄ a dn̄o poſite ſunt: ⁊ quattuor dona ſpiritusſancti: et quattuor virtutes et totidē beatitudines eiſdem petitionibus applicantur.

Capl'a libri decimi.

¶ In decimo tractātur tres relique petitiōes et totidē dona ſpūſſci eis coaptantur ⁊ totidem virtutes ⁊ totidē beatitudines ad ipſam pertinentes.

Capitula libri vndecimi.

¶ In vndecimo tractātur p̄dicte petitiōes ordine cōuerſo .i. incipiendo ab vltima ⁊ perueniendo ad primam: et etiā ſcd̄m hūc ordinē predicta dona ſpūſſancti et predicte virtutes: ⁊ predicte beatitudines eis nihilominus coaptantur.

Capitula libri duodecimi.

¶ In duodecimo agitur de ieiunio q̄d ſit/ quot eius ſpēs/ q̄d cōueniat ieiunāti/ et q̄ ſit ieiuniorum vtilitas vel effectus.

Capitula libri tertijdecimi.

¶ In tertiodecimo agitur de elemoſyna quid ipſa ſit: quot eius ſpecies: quid cōueniat elemoſynam facienti; quid ex ipſa proueniat.

Annotatio librorū explicit.

Incipit prologus in opuſculū religioſi pr̄is dn̄i Guntheri de oratione ieiunio et elemoſyna.

q
Vanta
ſit virtꝰ ora
tionis ac ie
iunij/ quis
effectꝰ ele-
moſyne: ſal
uator ipſe
Math.17. patefecit cū diceret: Hoc genꝰ
demoniū nō eijcitur niſi in ieiu-
Luce.11. nio et orōne. Et alio ī loco: Da
te inqt elemoſynā: ⁊ oīa mun-
da ſunt vobis. Vides eū ī duo
bus p̄mis/ virtutis priuilegiū
ſtatuiſſe: in tertio mūdicie puri
tatē. Ex q̄ innuit nullū eſſe ſcā
dalum demoniace poteſtatis/
qd̄ p illa nō depellat: nullā pec
cati maculā/ q̄ p iſtud non va-
leat emūdari. Qd̄ vtiqȝ ſciens
idē ſaluator nr̄: et nos vtiliter
cupiens exꝑiri: nō ſolū ea ver-
bo docuit: ſed etiā in ſeipſo pro
prie actiōis exēplo curauit oſtē
dere. Oraſſe ſiqdē frequēter le
gitur/ et diebꝫ quadraginta cō
tinue ieiunauit: ⁊ vt illa tacea-
mus bñficia q̄ q̄tidie indigen
tibꝫ erogabat: paſcēdo. ſ. eſuriē
tes: curādo infirmos: cecos il-
luminādo: mortuos ſuſcitādo:
tota eiꝰ ī carne cōuerſatio: Pro
eo q elemoſyna miſericordiam
ſonat: elemoſyne loco nob̄ ha-
bēda eſt: iuxta illud pſalmiſte:
Ps.84 Oſtēde nob̄ dn̄e miſericordiā
tuā: et ſalutare tuū da nobis.
Miſericordiā ⁊ ſalutare dn̄i vo
cat eiꝰ ī carne p̄ſētiā: p quā eos
q̄ peccāte ꝓplaſto iuſte perierāt
miſericordit' ſaluare dignatꝰ ē:
Hec ē illa miſericordia q̄ motꝰ ē
ſamaritanꝰ ſup eū q̄ deſcendēs
ab hierl'm in hiericho inciderat Luce.10.
in latrōes q̄ etiā deſpoliauerūt
eū ⁊ plagis īpoſitis abierūt ſe-
miuiuo relicto: Samaritanꝰ ī
q̄t vidēs eum miſericordia mo-
tus eſt: et appropians alliga-
uit vulnera eiꝰ īfundēs oleū ⁊
vinū: et imponēs iumēto duxit
ī ſtabulū/ cōmittēs eū ſtabula
rio vt curā eiꝰ ageret: donec re-
cepta ſanitate ī ciuitatē ſuā/ de
q̄ incaute receſſerat/ redire poſ
ſet incolumis. Hieruſalē eterne
pacis ē viſio: hiericho q̄ luna ī
terp̄tat'/ defectꝰ nr̄e mortalita
tis. Homo deſcendēs/ ꝓpla
ſtus cū tota poſteritate ſua: la-
trones aūt demones ſūt: Spo
lia direpta/ gratuitoꝝ bonoꝝ
p̄uatio: plage impoſite/ corru-
ptio naturaliū. Samaritanꝰ q̄
⁊ cuſtos/ redēptor nr̄ eſt: cuius
appropiatio/ nr̄e ſuſceptio īfir
mitatꝭ. Alligamēta vulnerū/
ſalutꝭ nr̄e ſūt ſacramenta: oleum
gr̄a ſpūalis/ ſpes vite/ cōſolatio
nū remedia/ fomēta ꝓmiſſoꝝ:
vinū vero p̄ceptorū auſteritas:
pungitiuus dolor/ ex recorda-
tiōe peccati: cōminationū acer
bitas: īterminabilis pene mor-
dax iugiſqȝ memoria. Iumētū
corpꝰ ē redēptorꝭ: ſtabulū ſinꝰ
eccl'ie: ſtabulariꝰ ordo p̄latoꝝ/
q̄bꝫ hō p miſericordiā redēptꝰ cu
rādus interī relinq̄t': donec ad
pacis eterne viſionē ſoſpes va

leat reuocari. Planũ eſt ex pre
miſſis hec tria q̃ prelibauimꝰ
quãtũ nr̃o ĩ nob̃ placeãt redem
ptori: q̃ ea tãto ſtudio ⁊ docuit
et ĩpleuit: ſic̃ ſcriptũ eſt. Que
cepit ieſus facere ⁊ docere. Et
quidẽ ad altioris vite ꝑfectio=
nem cũcte virtutes ſibi mutuo
copulande ſunt: ⁊ ad illas vi=
uendi ratio informanda: exem
plo illius qui pulcherrimã vo=
lens exculpere ſtatuam: pluri=
mas crotoniatarũ virgines/et
eaſdẽ formoſiſſimas ſibi iuſſit
exhiberi: vt inſpectis vultibus
⁊ mẽbris ſingulaꝝ: qđ ĩ eis ele
gantiſſimũ videret̃/in vnaꝫ cõ
ferret exprimende pulchritudi
nis venuſtatẽ. Nobis aũt haꝝ
omniũ rerum ĩmunib⁹ ⁊ igna=
ris: q̃ppe que ſolo noſcunt̃ ex=
perimento: de his tm̃ que pre=
miſſa ſunt/adhibitis forte qui
buſdam alijs a latere venienti
bus aliqua dixiſſe ſufficiat: eo
videlicet more/quo cecus ali=
quis ſplendorẽ gemmarũ mi=
rat̃ ac predicat. Et hoc quideꝫ
humili ſtilo ac ſmõe pedeſtri:
tum qꝛ nec aliter poſſumꝰ pro=
pter ingenij craſſitudinẽ: tum
ne quoſdam maxime ſuꝑſtitio
ſos videamur imitari/qui nil
ſe dixiſſe arbitrantur: niſi tam
egregie dixerint/vt nec ipſi in=
telligant. Habeant ſibi tales
odioſam ſuã obſcurãq́ꝫ ſubtili
tatẽ: ⁊ cum forte ſoli/om̃ia ne=
ſciant: ſe ſolos om̃ia ſcire glo=
riant̃. Nobiſ aũt huius operis
eſt intentio: non tam v̈bis lepi=
dis pruritũ aurib⁹ excitare: nec
obſcura ſubtilitate obumbra=
re ſententias: q̃ꝫ rerũ de quib⁹
agit̃ ꝑſpicue rimari veritatem:
⁊ qđ ille inſpirauerit/ſine quo
nihil recte vel fieri vel dici põt:
ſermone plano atq́ꝫ palpabili:
ſimplicib⁹ ac nr̃i ſimilib⁹ itimare.

¶ Explicit ꝓlogus.